

je té vůni tak věrný, mi kdysi připadalo romantické, ale nově probuzený cynik ve mně mi našeptával, že ji používá jen proto, aby si nemusel hledat novou vůni.

Dominic se nestaral o nic, co mu nevydělávalo peníze.

Přelétl pohledem skleničky od vína s fleky od rtěnky a zbytky čínského jídla na konferenčním stolku. Naše hospodyně měla dovolenou, a když Dominic dorazil, byla jsem zrovna uprostřed úklidu.

„Měla jsi společnost?“ zeptal se a neznělo to, že by ho to nějak zajímalo.

„Jen holky.“ S kamarádkami jsme slavily významný finanční úspěch mé malé firmy zaměřené na lisované květiny, která brzy oslaví druhé výročí. Ale manželovi jsem se o tom nezmínila. „Chtěly jsme si zajít někam na večeři, ale nakonec jsme zůstaly doma.“

„To zní hezky.“ Dominic už se věnoval mobilu. Měl přísné pravidlo, že doma nečte e-maily, takže zřejmě sledoval vývoj na asijských burzách.

Stáhlo se mi hrdlo.

Pořád byl stejně neuvěřitelně hezký, jako když jsem ho na vysoké poprvé uviděla v knihovně. Tmavě blond vlasy, tmavě modré oči, ostře řezaná tvář s věčně zamyšleným výrazem. Nebyl zrovna usměvavý typ, ale to se mi na něm líbilo. Nebyl falešný. Když se usmál, myslel to vážně.

Kdy jsme se naposledy na sebe usmáli tak jako za starých časů?

Kdy se mě naposledy dotkl? Ne kvůli tomu, že by chtěl sex, jen tak, z lásky.

Hrdlo se mi stáhlo ještě víc a špatně se mi dýchalo. Polkla jsem a přinutila se usmát. „Když už je řeč o večeři, nezapomeň na náš výlet o víkendu. Na pátek máme rezervaci ve Washingtonu.“

„Nezapomenu.“ Vytákal něco na displeji.

„Dome.“ Zesílila jsem hlas. „Je to důležité.“

Za ty roky jsem překousla desítky zmeškaných schůzek, zrušených výletů a nedodržených slibů. Ale desáté výročí naší svatby bylo výjimečné. To nešlo zmeškat.

Dominic konečně zvedl oči. „Nezapomenu. Slibuju.“ V pohledu se mu něco zablýsklo. „Už je to deset let. Těžko se tomu věří.“

„Ano.“ Úsměv mi skoro roztrhl tváře. „To ano.“ Zaváhala jsem a pak dodala: „Máš hlad? Můžu ti něco ohřát a ty mi povíš, jak ses měl.“

Když byl ponořený do práce, měl takový zlozvyk, zapomínal jíst. Jak ho znám, od oběda se kromě kafe ničeho nedotkl. Ze začátku jsem za ním chodila do kanceláře a dbala na to, aby pořádně jedl, ale když se jeho firma Davenport Capital rozjela a on měl pořád plno práce, přestala jsem s tím.

„Ne, musím ještě vyřídit pár věcí pro jednoho klienta. Později si něco dám.“ Zase byl zabraný do mobilu a mračil se.

„Ale...“ *Myslela jsem, že už jsi dneska s prací hotový. Proto jsi přišel domů, ne?*

Svou otázku jsem spolkla. Nemělo smysl ptát se na něco, na co už znám odpověď.

Dominic nebyl s prací nikdy hotový. Byla to ta nejnáročnější milenka na světě.

„Nečekej na mě. Budu ještě chvíli v pracovně.“ Když kolem mě procházel, lehce se mi otřel rty o tvář. „Dobrou noc.“

Než jsem stačila odpovědět, už byl pryč. „Dobrou.“

Ta slova se rozléhala v našem prázdném luxusním obýváku. Byla to první noc za celé týdny, kdy jsem byla ještě vzhůru, když přišel Dominic domů, a náš rozhovor skončil dřív, než vůbec začal.